

очи. Чисеше ѝ се, че потъва въ земята. Нѣщо ѝ душеше въ гърдитѣ и искаше ѝ се да заплаче съ гласъ — и ед-вамъ се одържаше.

Обществото не въ сила да издържи това напрегнато състояние по-дълго, зашумѣ безпокойно. Зрителитѣ, слисани, се поглеждахъ, като че се питахъ: каква е тая работа? Всѣки искаше да издѣже изъ това невъзможно положение. Само по тържествуващото лице на Стефчова бѣше написано задоволство. Шумътъ, ропотътъ растѣше. Ненадѣйно се въцари гробна тишина и всички погледи се устрѣмихъ напрѣдъ. Изъ публиката издѣже Бойчо Огняновъ, който до сега стояше потуленъ и, като се обърналъ къмъ Стефчова, каза твърдо: — Господине, нѣмамъ честь да ви знамъ, но извинете. Вашиятъ въпроси, неясни и отвлѣчени бихъ затруднили и ученици отъ V-й класъ... Пожалѣйте тия неопитни дѣца...

На като се обърналъ къмъ Рада, попита:

— Госпожице, позволявате ли?

И, както бѣше правъ, попроси да извикатъ едно отъ питанитѣ вече дѣвоичета.

Общо облекчение се почувствува. Съчувственъ и удобрителенъ шумъ посрѣщна постѣпката на Огнянова. Въ единъ мигъ той прикова всичкитѣ поглѣди, спечели всичкитѣ симпатии. Пуснѣтата отъ Хаджи Ровоама клевета падна. Благородното му лице, облѣно съ страдалческа блѣдностъ и осветлено отъ единъ мъжественъ и енергически погледъ, подкупуваше непобѣдимо сърдцата. Лицата на зрителитѣ се изяснихъ, гърдитѣ свободно си издѣгнахъ. Всѣки виждаше, че Огняновъ владѣе положението. И бѣше доволенъ.

Огняновъ попита момичето простишко, сѣщото нѣщо, което го пита и Стефчовъ. То отговори сега. Майкитѣ въздѣгнахъ и пратихъ благодарни погледи на чужденеца. Името му, ново и странно, обикаляше по всичкитѣ уста и се запечатваше въ сърдцата.